

Copilul țesător

Cronicile din Valea Vegherii

IOANA BLAGA

cu ilustrațiile autoarei

EDITURA IMAGO DEI
Oradea, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAGA, IOANA

Copilul țesător: cronicile din Valea Vegherii / Ioana Blaga ; cu il.
autoarei. - Oradea : Imago Dei, 2024

ISBN 978-606-8314-88-4

821.135.1

Ediția în limba română publicată sub titlul

Copilul țesător

Ioana Blaga

© 2024 Ioana Blaga

Editura Imago Dei

str. Pascal, nr. 18, X 84, ap. 7

410444 Oradea, Bihor, România

Pagina web: WWW.IMAGODEI.RO

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Imago Dei.*

Ilustrația copertei: Cristina Costolaș

Ilustrații interior: Ioana Blaga

Corectură: Camelia Lunčan

Tehnoredactare: Marcel Eugen Budea

ISBN 978-606-8314-88-4

De cu noapte, de cu ziuă
Umblă vestea rea se-aciuă,
Printre pietre, printre grote
Se aud lin curgând șopote,
Ape ce aduc cu ele
Cântece de dor și jele.

Doar copilul stă și-ascultă
Cu suflarea grea și-adâncă
Desenând cu a lui lumină
Viitorul ce se animă.

CUPRINS

PARTEA I

1. AD AETERNO, AD GLORIAM, AD POSTERUS	9
2. ȘCOALA DE ASTRONOMIE ȘI UCENICI LIBRARI	13
3. ORA DE DIVINAȚIE	19
4. SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI ANDREI	27
5. RĂMĂȘIȚA	34
6. POVESTE NOUĂ, PERSONAJE VECHI	36
7. DINCOLO DE ORICE VALE A VEGHERII	44
8. CEL CE STĂRNEȘTE RĂUL	50
9. ÎN SPATELE DORINȚELOR	53
10. FURTUL	59
11. SPERANȚA	65
12. CONCURSUL DE CĂLĂRIE	71
13. SELENA	79
14. CRĂCIUNUL	86
15. STATUIA BĂTRÂNULUI COCOȘAT	98
16. CAIUS	101

PARTEA A II-A

17. PURTĂTORUL DE CANDELĂ	109
18. CLARA STURDESCU	114
19. SÂNGE REGAL	119
20. LUCRURI MICI, DAR IMPORTANTE	126
21. 24 DECEMBRIE 1290	131
22. CASA VINDECĂRII	139
23. MÂNIA REGELUI	144
24. PRIMA LECȚIE	147
25. NECAZUL CEL MARE	152
26. PAZA LUPILOR	156
27. PRIETENI NOI ÎN ÎNTUNERIC	161
28. TRECUTUL ARE VIITOR	170
29. O ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ	179
30. CAMERA ASCUNSĂ	187

PARTEA A III-A

31. GEORG VETTE	195
32. ÎNTÂLNIRE NEAȘTEPTATĂ, DAR EXTRAORDINARĂ	205
33. LUCRURI. ÎNTÂLNIREA CU GEORGIUS KRAUSS	209
34. ȘANDRAMAUA	218
35. JUDECĂTORUL SUPREM	228
36. REÎNTÂLNIREA	234
37. CONFRUNTAREA	239
38. UMBRA CARE TRECE	246
39. SPIONUL PORȚII	251
40. SPRE COMITATUL BIHORULUI	256
41. CETATEA ORADEA	261
42. LIBER FIDELIS	268
43. RĂMAS-BUN, LUME VECHĂ	275
44. 28 MAI 1649	281

PARTEA A IV-A

45. LUME VECHĂ, LUME NOUĂ	287
46. COPILUL ȚESĂTOR	291
47. HĂRȚILE ASCUNSE	299
48. GRIFONII	305
49. JOACA	312
50. CONCURSUL DE SCRIMĂ	317
51. CLUBUL ASTRONOMILOR	323
52. CASA DE PE STÂNCĂ	328
53. MAGIE	332
PERSONAJELE CĂRȚII	339

PARTEA I

AD AETERNO, AD GLORIAM, AD POSTERUS

Exista doar o singură lume care visa despre alte lumi?

Philip Pullman, Pumnalul diafan

Conacul impunător era plin de forfotă. Dimineața de noiembrie a adus răcoarea de început de iarnă. Era prima brumă ce acoperea pământul. Fetele și băieții treceau unii pe lângă alții încântați și gălăgioși. Luați prin surprindere de frigul neașteptat, umblau înfășurați cu șalurile groase sau cu cojoacele colorate din lână grea.

De la ultimele evenimente ce au avut loc în Valea Vegherii, conacul a suferit câteva schimbări. O parte din camere au fost reamenajate, iar cele patru turnuri și-au regăsit vechea folosință. Înainte ca cei din Ordinul Cavalerilor Muriene să ia o hotărâre definitivă, casa a făcut prima mișcare. Așa că, într-o dimineață s-au trezit cu toții într-o casă cu camerele schimbate și aranjate, și cu turnurile gata să primească oaspeți. Melania Sturdescu a recunoscut spiritul inovator al casei, astfel că, locuitorii conacului au așteptat o vreme să vadă ce se va întâmpla. Și au

văzut curând. Primul ucenic a apărut într-o după-amiază târzie într-una dintre zilele de început ale lunii septembrie. Nu avea decât o valiză ce o ținea stângaci. Stângace îi era și atitudinea.

Valea Vegherii este cel mai frumos loc posibil. Cât despre siguranța pe care o oferă, se știe că locul nu poate fi găsit de nimeni decât de cei ce-l caută cu toată dorința. Melania Sturdescu este o femeie în vârstă, mulți ani de zile ea a fost stăpâna locului. Ea este rămașița unei familii vechi ce și-a dus traiul în acest loc secole de-a rândul. Acum însă moștenitorii locului sunt trei frați: Selena, cea mai mare dintre ei, Iulian și Andrei. Au trecut prin multe greutăți, dar la momentul potrivit au primit vestea că sunt moștenitorii unei averi și a unui conac vechi. Și pe lângă asta, ei sunt urmașii unui vechi ordin de pe vremea cavalerilor. Apoi au urmat multe aventuri ce nu de puține ori le-a pus viața în pericol.

Vara a trecut plină de aventuri și de lucruri neprevăzute, apoi a urmat toamna plăcută și colorată. În Valea Vegherii, anotimpurile arătau diferit. Pentru cei trei frați, viața trăită în Valea Vegherii reprezenta încă o mare nedumerire. Cu toate că au început să se obișnuiască cu acest loc și să-i cunoască secretele, mirarea că lor le e destinat tot ce-i înconjură era încă vie. Dar iubeau acest loc minunat, o iubeau pe mătușa Mela și iubeau și casa care mereu se schimba după cum îi era dispoziția.

Domnul Cicero era acolo în fiecare zi, și-l luase ca ucenic pe Andrei, ce părea încântat de rolul pe care-l avea. Andrei era cel mai mic dintre frați și avea 8 ani împliniți. Mai avea puțin și în luna februarie împlinea 9 ani. Andrei avea talentul de a desena, dar cel mai neobișnuit era faptul că desenele lui prindeau viață.

Iulian avea 16 ani și era un tânăr inteligent, dar și deosebit de atrăgător prin statura lui impresionantă. Iulian era priceput la scris, cuvintele erau prietenele lui. Putea înțelege un text în orice limbă ar fi fost scris. Acum își petrecea mare parte a vremii scriind despre extraordinarele întâmplări petrecute în timpul verii.

Selena, o tânără fată de 19 ani este sora mai mare a fraților Sturdescu. Ea a fost cea care i-a crescut de la moartea tatălui lor și de la dispariția mamei până în ziua în care au primit scrisoarea

de la mătușa Mela. O vreme, toate responsabilitățile au fost pe umerii ei, dar acum situația s-a schimbat, nu trebuia să fie singura responsabilă. Pentru cei trei frați problema banilor a luat sfârșit datorită moștenirii lăsate de familie. Selena avea darul de a vedea istoria obiectelor vechi. În momentul în care atingea un obiect, Selena vedea oamenii care au participat la facerea lui. Acum trăia liniștită în Valea Vegherii, înconjurată de cei pe care-i iubea cel mai mult.

Valea Vegherii este locul în care și-au găsit liniștea cei trei frați. După ce au trecut dincolo de poarta mare de fier negru forjat, aleea i-a dus spre casa impozantă. Deasupra intrării cuvintele *Ad aeterno, Ad gloriam, Ad posterus* și-au întâmpinat în mod misterios. Iulian le-a înțeles sensul de la început: *Pentru eternitate, pentru glorie, pentru viitor*. Așa cum vor afla mai târziu, aceasta este deviza Ordinului pe care l-au moștenit. Așa că, de acum încolo, aveau obligația de a păstra tradițiile, dar și de a aduce inovații acolo unde erau necesare.

O vreme, Valea Vegherii a fost locul unei școli importante de Astronomie și de Ucenici Librari care a fost condusă de un maestru alchimist. Cavalerii și-au găsit aici adăpost multă vreme, până au dispărut din lume rămânând doar în memoria oamenilor și a celor ce-și aminteau de vitejiile lor. Cu timpul, casa s-a ascuns și a stat în amorțeală, până în ziua în care cei trei frați i-au trecut pragul. De atunci, casa se organizează așa cum dorește ea, deoarece, după cum spune mătușa Mela, fiecare casă are spiritul ei.

Valea Vegherii este păzită de umbrele nopții ce-i dau târcoale jur împrejur nelăsând străinii să o vadă măcar. *Turnul de Nord* este locul în care *Murian*, cavalerul și alchimistul își avea locul de scris și de studiu. Multe dintre cărțile lui au rămas moștenire urmașilor, dar cea mai de preț, cartea ce ascunde secretul facerii *pietrei veșniciei* a fost cea mai căutată și dorită de oamenii care cunoșteau povestea vieții lui *Murian*. Cartea este acum bine ascunsă în sediul Ordinului Cavalerilor *Murieni*, o clădire cu aspect amărât și neatrăgător, ce deține cele mai teribile obiecte și lucruri magice. E necesar ca aceste lucruri să fie ascunse de ochii

COPILUL ȚESĂTOR

unora, pentru că nu întotdeauna intențiile oamenilor sunt dintre cele mai onorabile. Dar lucrul cel mai de preț pe care l-au căutat frații a fost piatra veșniciei, o piatră ce s-a dovedit a fi ca oricare alta în aspectul ei, dar periculoasă pentru cei ce o dețineau. Pentru că nimeni nu poate trăi mai mult decât îi e dat de la creatorul său. Acum piatra e în cel mai ascuns loc din sediul Ordinului. Acestea sunt, așadar, poveștile pe care le așterne Iulian pe hârtie. Dar trecutul nu se sfârșește acolo unde a fost lăsat, el va continua să fie.

ȘCOALA DE ASTRONOMIE ȘI UCENICI LIBRARI

Era o grădină imensă și fermecătoare, cu iarbă verde, mătăsoasă. Ici-colo, din iarbă se înălțau flori frumoase ca niște stele și mai erau și niște piersici, doisprezece la număr, care primăvara se acopereau de flori colorate în roz și alb-sidefiu, iar toamna erau încărcăți de rod. În crengi păsările cântau atât de frumos, încât copiii se opreau din joacă să le asculte. „Cât de fericiți suntem aici!”, ziceau unul către celălalt.

Oscar Wilde, *Uriașul cel egoist*

Conacul se înălța mândru în mijlocul parcului. Cu toate că era luna noiembrie, frigul s-a făcut stăpân peste loc. În conac, căldura funcționa prin instalația de lemne, dar fiecare cameră avea soba ei de teracotă, așa că, la căldura dată de instalație se putea adăuga și varianta încălzirii cu sobele de teracotă în cazul în care ar fi fost nevoie. Reședința familiei Sturdescu s-a transformat peste noapte într-o Școală de Astronomie și Ucenici librari. Le-a luat câteva zile tuturor să se obișnuiască cu noua casă, asta după ce au cotrobăit curioși peste tot, din sala

bibliotecii până în cele patru turnuri accesibile tuturor. Al cincilea turn, Turnul de Nord, rămânea închis pentru cei mai mulți dintre oameni.

Parterul casei era acum ocupat de Sala Mare, ceea ce fusese înainte sufrageria și în partea stângă a intrării era acum biblioteca, ce se întindea până sub Turnul de Nord. Sala Mare oferea deschidere spre terasă, și până și acolo au găsit mese și scaune și băncuțe acoperite de perne și pături colorate. Bucătăria era acum în subsolul conacului, un loc nefolosit de multă vreme și care adăpostea tot felul de lucruri netrebuincioase. Acestea au dispărut peste noapte de acolo și au lăsat locul liber aparaturilor și instalațiilor de gătit, de a căror achiziționare se va ocupa Domnul Cicero Iorgulescu, administratorul domeniului. Aveau nevoie de o bucătăreasă și de niște ajutoare, deoarece casa nu le-a dat soluții la aceste chestiuni. În satul de lângă Valea Vegherii, trăiau multe familii care au lucrat de generații în Valea Vegherii, cunoșteau tradițiile și secretele cu care era înconjurat conacul, așa că respectau și apreciau când li se oferea de muncă aici.

În mijlocul peretelui Sălii Mari, trona un uriaș șemineu ce putea încălzi toată sala. Mătușa Mela a fost mirată să-l vadă acolo, mai ales că părea să fie folosit, dar, se gândi ea, acolo i-o fi fost locul și în alte vremuri. Mesele erau dispuse circular și aveau deschidere spre un rând de mese ce părea a fi acolo special pentru cei din conducerea Ordinului și a Școlii. Spre bucătărie se cobora printr-un rând de scări aflat lângă șemineu. Tot acolo era și liftul pentru a coborî vasele și tacâmurile folosite. Aici aveau loc suficient cei 30 de elevi ai școlii și îi putem adăuga și pe ceilalți care aparțineau Ordinului și familiei.

Biblioteca nu părea din afară foarte încăpătoare, dădea mai degrabă impresia că dincolo de ușa de lemn greu se afla o cămăruță. Odată însă ce-i era trecut pragul, oricine rămânea cu răsuflarea tăiată. Înălțimea rafturilor, mulțimea cărților, scărițele dispuse lângă fiecare raft pentru a fi accesibile toate cărțile inclusiv cele aflate foarte sus, coloratura tocurilor de carte, tăcerea și mirosul ce izbeau vizitatorul, toate păreau ireale.

Familia Sturdescu a petrecut mare parte a zilelor aici, cotrobăind rafturile de colo colo, astfel casa se bucura de atenția și lauda acordată ingeniozității sale. Tavanul era pictat în culori vii și, nu de puține ori, vizitatorii au observat la fiecare altă vizită că au existat schimbări în aranjamentul culorilor. Singurul lucru fix era candelabrul, dar și acela părea că se mișcă în toate direcțiile. Casa se juca cu ei după cum îi era dispoziția.

Cărțile erau așezate pe secțiuni, totul părea bine organizat: matematică, chimie, biologie. Astrofizica era mai încolo, cu manualele și cărțile de fizică. Matematica era la raftul de Astrometrie. Cărțile de chimie la Cosmologie. Tot ceea ce ținea de planete și galaxii era la raftul de Divinație.

Era acolo o secțiune specială de tehnică și aparatură pentru cei care vor lucra mai târziu cu telescoapele și aparatele de fotografiat.

A doua jumătate a Bibliotecii era ocupată de cărțile ce se adresau celor ce vor deveni mai târziu lucrători în Ordin. Rafturile pline de cărți de literatură, filosofie, beletristică, istoria artei, istorie socială păreau că nu se mai sfârșesc. Apoi un perete plin cu cărți despre coduri și semne, despre obiecte magice și însemnătatea lor, mitologie, cărți despre manuscrise și conținutul materialului de scris. Mesele de studiu și lămpile stăteau așezate între rafturile înalte. Lumina pătrundea prin ferestrele înalte, cu sticlele colorate și prinse între ele prin rețele de plumb. Vitraliile reprezentau personaje sau scene din istoria Ordinului.

Urma, apoi, a treia secțiune unde erau cărțile rare ale conacului, dar acolo se putea intra doar cu acordul responsabilului de bibliotecă. Aici cărțile erau așezate în interiorul meselor cu capace de sticlă, foarte rar scoase din mediul curat și intact al meselor. Paginile colorate și scrise cu mâna ofereau plăcere și curiozitate privitorului. Culorile luminoase erau uimitor de bine păstrate și ochiul privitorului se putea bucura de culorile vii. Odată, artiștii amestecau în vopsele piatră și geme pisate, pentru a produce asemenea culori strălucitoare. Cărțile de alchimie erau rare, imaginile alchimice erau alegorice și vestite

pentru caracterul lor înșelător, dar un cercetător bun știa să citească imaginile și să le dea sens. Erau printre puținele cărți în privința cărora Ordinul a fost de acord să fie lăsate spre vedere. În rest, toate celelalte cărți și manuscrise erau la sediul Ordinului.

La parterul casei, sălile de clasă se înșirau de-a lungul holului. Dormitoarele elevilor se aflau în turnurile de est și de sud. Cele două turnuri din față nu erau locuite, deși frații Sturdescu le-au găsit gata pregătite ca dormitoare. La etaj se urca pe scările laterale, dar acolo nu aveau acces decât cei din familie. Cei trei frați și-au păstrat camerele de la început și nu erau deranjați deloc de lumea ce popula conacul. Casa părea dintr-o dată mult mai mare și mai încăpătoare. Au apărut camere de nicăieri și ei știau că asta face parte din responsabilitatea casei.

Școala de Astronomie nu era aici o noutate. În vremurile trecute în Valea Vegherii au fost mulți învățați care au trecut pe acolo în drumurile lor, profesori, cărturari, librari. *Atanasie Astrologul* a fost cel care a continuat munca lui Murian, cel care a pus bazele școlii. E adevărat că, pentru o lungă perioadă de timp, aici nu s-a întâmplat nimic semnificativ. Casa a stat în tăcere și, în afară de Melania Sturdescu și Domnul Cicero, nimeni nu a trecut pe aici. Acum, însă, situația s-a schimbat. Lucrurile au început să se miște și se părea că, roțile mecanismului odată pornite, acestea nu se mai opreau din mișcarea lor.

Suntem, așadar, în primul an al Școlii de Astronomie și Ucenici Librari. Cursurile au început din luna octombrie, astfel că elevii au deja o obișnuință a participării la clase. Elevii petreceau primele ore ale dimineții în sălile de clasă și abia apoi se îndreptau spre laboratoare încare aveau întâlniri cu alți profesori. Ca o regulă, profesorii erau toți membri ai Ordinului Cavalerilor Murieni. Elevii au venit din rândul celor ce cunosc Ordinul, a celor ce au păstrat secretă activitatea Ordinului și a celor ce lucrau în Ordin. În ultima vreme, organizația a suferit multe provocări și atacuri, așa că avea nevoie de oameni noi care să lucreze și să-și pună viața la îndemâna Ordinului. Familiile au fost vizitate rând pe rând, au fost purtate discuții și, acolo unde

a fost nevoie, oamenii au fost cu ușurință convinși de necesitatea învățării și a pregătirii academice. Elevii aveau de la 16 ani în sus și petreceau aici mai bine de patru ani, timp în care învățau să studieze planetele, semnele cerurilor, chimia și fizica pământului, istoria lumii și cel mai important care va fi rolul fiecăruia în Ordinul Cavalerilor Murieni. Familiile considerau un privilegiu înscrierea la școală, de aceea acestui lucru i se acorda atenția cuvenită. Elevii, cu toate că erau cursanți în diferite licee renunțau la tot și intrau în Școala de Astronomie și Ucenici librari. Nu era nevoie decât să cumpere manuale și îmbrăcăminte, oricum primeau fiecare materialele necesare școlirii, și să plătească taxa pentru școală.

Primul elev care a sunat la poarta neagră a conacului a fost un tânăr de 16 ani, cu o geantă sub braț și o valiză ce o trăgea după el. Părea curios și neliniștit. După ce domnul Cicero l-a primit în conac a știut cu siguranță că acolo îi era locul. Numele lui este Mihai Ciucan și va studia Astronomia. Apoi a urmat o fată de 16 ani, Iulia Petrean ce va studia la clasa Ucenicilor librari. De aici încolo au intrat 30 de elevi în conac, fiecare la clasa sa, după talentele sale.

Pentru Andrei s-a decis că e mult mai simplu ca școala să o facă la conac, așadar, înscrierea la o școală virtuală părea o idee bună. Iulian a ales să fie Ucenic librar, era domeniul potrivit pentru el. Selena își urma visul de a studia artele frumoase, așa că străbătea distanța de la conac la oraș cu mașina condusă de Cicero. Până acum nu s-a gândit că i-ar fi de folos carnetul de sofer, dar se pare că, totuși, era o necesitate.

Colonelul Călin Andreescu era vizitator frecvent al conacului. Matia Helios, profesorul bătrân se ocupa de Bibliografie și Filologie din clasa Ucenicilor librari. Iolanda Măceșanu se ocupa de orele de Istorie a artei, socială și culturală. Ca fostă absolventă a facultății de istorie era cea mai nimerită pentru asta. Tadeus Băian, colegul Iolande din Ordin, unul dintre puținii din Ordin ce au fost recomandați de Societatea de Astronomie și Cercetare a Universului să poată păși într-o navetă spațială. Acum avea posibilitatea să vorbească celor mai tineri decât el despre

COPILUL ȚESĂTOR

frumusețea și măreția universului, așa că el se ocupa de studiul Cosmogoniei, un obiect de studiu ce făcea referire la tot ceea ce mișca în univers. Sala lui de clasă era un laborator ce avea agățate de tavanul întunecat tot felul de globuri colorate ce se învâртеau de colo colo și păreau în mod realist că reprezintă universul dincolo de atmosferă. Casa i-a asigurat fiecărui profesor clasa și ambientul potrivit pentru a putea lucra cu elevii.

Unul dintre cei care au cunoscut lupta celor trei frați pentru piatra veșniciei este Oscar Tiktin și, spre surpriza lui, a fost numit de cei din Ordin profesor de Divinație. Oricum, i se spusese, era priceput la zodiac, cunoștea natura umană, era un bun scamator și uneori în cariera lui de magician a dat dovadă de adevăr profetic.

Cu timpul s-au adăugat profesorii potriviți, fiecare după daturile sale. Amândouă clasele se puteau lăuda cu profesori buni și fideli Ordinului. Fiecare avea camera sa în turnurile din față, neînghesuiți și cu toate obiectele preferate lângă ei. Casa s-a îngrijit de nevoile tuturor.

ORA DE DIVINAȚIE

—Da, răspunse Abhorsen. Sunt un necromant, dar nu din cei obișnuiți. Pe când ceilalți trezesc morții, eu îi conduc la pacea veșnică.

Garth Nix, *Sabriel*.

Venirea iernii mai devreme a adus cu ea o burniță deasă și friguroasă. Ziua era mai scurtă și totul părea mai întunecat. Florilor le-a dispărut strălucirea, au mai rămas cele dinăuntru din ghivecele mari. În vecinătatea conacului, caii stăteau în grajdul cald și uneori elevii aveau voie în timpul lor liber să călărească pe proprietatea Sturdeștilor, dar bine supravegheați de domnul Cicero. Regula era ca nimeni să nu se apropie de pădure și, în timpul nopții, nu aveau voie să coboare din camere. Umbrele păzeau în continuare castelul, nevăzute și neștiute.

Și, totuși, într-o noapte, când conacul era liniștit după o zi plină de efort și învățătură, s-a întâmplat ceva la care nu se aștepta nimeni. Pacea pe care o credeau stăpână peste loc a fost clătinată de venirea unui musafir neașteptat.

Nu era tocmai neobișnuit pentru Valea Vegherii ca, la miezul nopții, cineva să sune la poarta conacului. Femeia stătea liniștită, într-o mână ținându-și valiza și în cealaltă mână umbrela. Valiza veche de lemn părea teribil de grea; cu toate acestea, femeia nu

dădea semne de oboseală. Umbrela putea fi un baston sau chiar o umbrelă. Poarta se deschise larg lăsând-o să pătrundă dincolo. Locul plin de umbre nu o înspăimânta în niciun fel, așa că pășea liniștită printre acestea. Umbrela baston o ajuta să pășească, cu toate că în urma ei se vedea un ușor șchiopătat. Paltonul gros de blană o înfășura de jos în sus. Dacă cineva s-ar fi apropiat de ea, mirosul de cicoare l-ar fi amețit într-o clipă. Femeia purta cu ea întotdeauna o mică rezervă de cicoare pentru lapte. Și cine știe ce altceva ascundea geamantanul ei învechit! Se opri din mersul ei pentru o clipă și privi spre conac, apoi înaintă spre ușa de lemn inscripționată cu deviza familiei. În ușă stătea însă domnul Cicero.

—Bună seara, doamna Calistrat, spuse domnul Cicero.

—Bună dimineața mai degrabă, făcu femeia. Sunt așteptată la conac, domnule Cicero. Degrabă!

Femeia vorbea repezit și hotărât. Domnul Cicero o ajută să-și dea jos haina de blană, în timp ce pălăria uriașă îi rămase pe cap. Borurile largi făceau loc posibilităților multiple de a fi împodobită. Așa că acolo era plin de flori de iarnă. Pălăria de fetru era bine susținută de o agrafă înfiptă în spatele ei.

—Desigur, intrați, și îi făcu loc femeii să intre.

—Toată lumea doarme la ora asta presupun, spuse ea. E de înțeles, dar avem o problemă așa că nu ne permitem pierderi de timp.

—S-a întâmplat ceva, doamnă Calistrat? întrebă Cicero.

—De câtă vreme nu ne-am văzut?

—De vreo douăzeci de ani, îi răspunse bărbatul.

—Exact, înainte chiar de nașterea celor trei frați. Așa că multe s-au întâmplat de atunci.

—Aveți dreptate! Vă pregătesc ceva de mâncare și apoi vă conduc în camera dumneavoastră, spuse domnul Cicero, gândindu-se că nu va obține niciun răspuns de la femeie.

—Lasă mâncarea, e târziu acum, du-mă în camera mea. Măine dimineață discutăm cu toți, să nu deranjăm elevii la ora asta.

Femeia îl urmă cu pas hotărât pe domnul Cicero. Bocăneala cizmelor era acoperită de covorul gros ce acoperea holul.